

A VARAZSLÓ GYÜRÜJE 3. KÖTET

A SÁRKÁNYOK DÜHE

Morgan Rice

Tovább folytatódik Thor harcossá válásának nagyszabású története, ahogy a légió átkel a Tűz Tengerén a sárkányok Ködszigetére. Ám ahogy a legkülönbébb szörnyekkel találják szemben magukat, a százpróba kiképzés hamar élet-halál harccá válik, és nem mindenki éli túl.

Eközben a Gyűrű egyre nagyobb veszélybe kerül. Kendricket bebörtönzik, így Gwendolynra hárul a feladat, hogy megmentse őt, és apja gyilkosának nyomára bukkanjon. De közben az ő élete is veszélybe kerül. Ám a legnagyobb fenyegetés a McCloudok támadása. De a hatalomtól megrészegült, gógös és kegyetlen Gareth meg tudja-e akadályozni Királyudvarhely leigázását?

Történet a becsületről és a bátorságról, sorsról és végzetről, és persze varázslatról.

Morgan Rice

A SÁRKÁNYOK DÜHE

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

McCloud király levágtatott a hegyoldalon átvágva a Felföldön a Gyűrű birodalmának MacGilék uralta felére. Több száz embere követte életveszélyes sebességgel száguldva le a lejtőn. A király hátranyúlt, felemelte az ostorát, és durván rácsapott vele a lovára: a paripát egyáltalán nem kellett volna nógatni, ám az uralkodó előszeretettel ostromozta, csak úgy. Élvezte, ha szenvedést okozhatott az állatoknak.

McCloudnak szinte összefutott a szájában a nyál az elétáruuló látványt elnézve: MacGilék királyságának egy idilli kis faluja terült el előttük, a férfiak a földeken dolgoztak fegyvertelenül, az asszonyok odahaza teregették a mossott ruhát, alig voltak felöltözve a nyári hőségben. A házak ajtaja tárva-nyitva állt; a tyúkok szabadon mászkáltak; az üstökben már főtt a vacsora. A király elképzelte, micsoda kárt fog okozni, mekkora zsákmányt fog összeharácsolni, hány nőt fog megbecsteleníteni... és vigyora fülig ért. Előre élvezte a vérontást.

Egyre csak vágattak és vágattak, lovaik patadobogása mennydörgéssel ért fel, elárasztották a vidéket. Ahogy közeledtek, végül észrevette őket valaki: a falu őrszeme, egy katonának nem nevezhető, szárnalmas ifjonc, egy kamasz fiú, aki lándzsával a kezében álldogált, és dübörgésük

hallasán feléjük fordult. McCloud jól megnézte kidülledt szemét, látta az arcára kiülő rettegést és pánikot; ezen a békés, isten háta mögötti vidéken a fiú valószínűleg még egy árva csatát sem látott soha életében. Siralmasan felkészületlenül érte a támadás.

McCloud nem vesztegette az idejét: ő akarta kioltani a legelső életet, mint minden csatában. Az emberei jól tudták, hogy ezt rá kell hagyniuk.

Megint a lovát ostorozta, míg az fel nem nyerített, és gyorsabban nem vágatott, még jobban megelőzve a többi-eket. A király felemelte ősei lándzsáját, a nehéz vasfegyvert, hátrahajolt, majd elhajította.

Tökéletesen célzott, mint mindig: a fiú alig fordult meg, hogy meneküljön, amikor a suhogó hanggal a levegőt hasító lándzsa a hátába fúródott, átdöfte, és egy fához szegezte. Az ifjú őrszem hátából ömlött a vér, és ez máris bearanyozta McCloud napját.

Az uralkodó rövid örömkialtást hallatott, miközben mindannyian tovább vágáztak. Átszelték MacGilék termékeny földjét, ahol a szélben lengedező, aranysárga gabonaszárak a lovak combjaig értek, miközben a sereg a falu kapuja felé dübörgött. Szinte túl szép volt ez a nap, szinte túl szép volt ez a táj a pusztításhoz, amit McCloudék véghez terveztek vinni.

Átcsörtettek a község védtelen kapuján. Nagy ostobaság volt falut alapítani itt, a Gyűrű peremén, ilyen közel a Felföldhöz. Több eszük is lehetett volna, gondolta McCloud megvetően, miközben fellendített egy bárdot, és leverte a helység nevét feltüntető táblát. Úgyis át akarta nevezni a falut.

Emberei megrohmozták a községet, az uralkodó körül sikoltani kezdett minden nő, gyermek és öreg, akit csak otthon találtak ezen a nyomorúságos helyen. Talán száz szerencsétlen lélek került az útjukba, és McCloud szentül elhatározta, hogy mindannyian súlyosan megfizetnek ezért. Feje fölé emelte a bárdját, és kiszemelt magának egy nőt, aki épp elrohant előle, majd otthona fedezékébe próbált szaladni, hátha így megmentheti az életét. De nem menekülhetett.

A bárd a nő lábát érte, pontosan, ahogy McCloud akarta, és áldozata sikítva rogyott a földre. A férfi nem kívánta megölni, csupán megbénítani. Elvégre is élve akarta elfogni, hogy utána alaposan kiélvezhesse. Remekül választott: a nő alig lehetett több tizennyolc évesnél, hosszú, szőke, zabolátlan haja és keskeny csípője volt. A király magának akarta. Addig nem szándékozott végezni vele, amíg meg nem kapja. Vagy talán még azután sem; eszébe jutott, hogy esetleg megtartja rabszolgának.

Rikoltott örömeiben, ahogy a nő mellé ügetett, és a lovát meg sem fékezve levetette magát a nyeregből, egyenesen a sebesültre zuhanva, és a földhöz szegezve őt. Jó nagyot puffant a talajon, a porban hempergett a nővel, és mosolyogva élvezte az őt elöntő életerőt.

Az életnek végre megint volt értelme.

MÁSODIK FEJEZET

Kendrick a vihar előtti csendet megérezve állt a fegyverek házában, oldalán több tucat bajtársával, az Ezüstcsapat harcedzett tagjaival. Nyugodtan nézett farkasszemet Darlockal, a királyi testőrség parancsnokával, akit igencsak szerencsétlen küldetésre rendeltek ide. Mégis mit képzelt Darloc? Komolyan azt hitte, hogy egyszerően bemasírozhat ide, és megpróbálhatja letartóztatni Kendricket, a királyi család legnépszerűbb tagját, csak így, az összes fegyvertársa előtt? Tényleg úgy gondolta, hogy a többiek félreállnak, és hagyják ezt megtörténni?

Darloc súlyosan alábecsülte az Ezüstlovagok lojalitását Kendrick iránt. Még ha a testőrség jogos vádak miatt is jött volna letartóztatni a lovagot – márpedig ezek a vádak teljesen alaptalanok voltak –, Kendrick úgy vélte, a bajtársai még akkor sem engedték volna, hogy elhurcolják őt. Hűségük egy életre szól, és az életüket áldozták volna a hűségért. Ez volt az Ezüstcsapat alapelve. Maga Kendrick is ugyanígy reagált volna, ha felebarátai bármelyikét fenyegetés éri. Elvégre együtt edződtek, és együtt harcoltak egész életükben.

A néma csöndben szinte tapintani lehetett a feszültséget, miközben az Ezüstlovagok fegyvert rántva néztek farkasszemet a királyi testőrség alig egy tucat tagjával, akik egyik lábukról a másikra álltak percről percre egyre jobban

feszengve. Nyilván tudták, hogy vérontást von maga után, ha bármelyikük is kardot ránt, így bölcsen egyikük sem tette. Csak álltak, és várták a parancsnokuk, Darloc utasítását.

Darloc nagyot nyelt, roppant idegesnek tűnt. Rádöbent, hogy az ügye reménytelen.

– Úgy látom, nem hoztál magaddal elég embert – szólt Kendrick nyugodtan, mosolyogva. – Egy tucat királyi testőr száz Ezüstlovag ellen. Lehetetlen ügyre vállalkoztál.

A parancsnok elpirult, aztán elsápadt. Megköszörülte a torkát.

– Jó uram, mind egy királyságot szolgálunk. Nem kívánok harcba szállni veled. Igazad van: ezt a harcot nem nyerhetnék meg. Ha azt parancsolod, máris elhordjuk magunkat innen, és visszatérünk a királyhoz. De tudod, hogy Gareth majd másokat fog küldeni helyettünk. Sokkal több katonát. És tudod, hova vezet mindez. Talán megölhettek minden ellenetek küldött katonát... De tényleg azt akarod, hogy bajtársaid vére tapadjon a kezedhez? Tényleg polgárháborút akarsz kirobbantani? Az embereid hajlandóak lennének kockára tenni érted az életüket, bárkit megölnének az érdekedben. De tisztességes volna ezt kívánnod tőlük?

Kendrick farkasszemet nézett a parancsnokkal, és átgondolta a helyzetet. Darlocnak teljesen igaza volt. A lovag nem akarta, hogy egyedül miatta bármelyik emberének is bántódása essen. Semmi sem volt számára fontosabb annál, mint hogy megóvja a többiekét a vérontástól, akármilyen árat kelljen is fizetnie ezért. És bármilyen rémes testvér volt Gareth, akármilyen borzalmas uralkodó,

Kendrick nem akart polgárháborút. Legalábbis nem akarta, hogy miatta törjön ki. Más megoldás is akadt; a lovag megtanulta, hogy nem mindig a szemtől szembe támadás a leghatásosabb módszer.

Kendrick a barátja, Atme kardjáért nyúlt, és lassan lejjebb tolt a pengét. Megfordult, és szembenézett a Ezüstlovagokkal. Elöntötte a hála, amiért a védelmére keltek.

– Bajtársaim! – szólt. – Lekötelez, hogy kiálltok mellett, és biztosíthatlak titeket, nem alaptalanul teszitek. Mindannyian jól ismertek, így tudjátok, hogy semmi közöm apám, a volt királyunk halálához. Meg fogom találni a gyilkost, sőt, a letartóztatási parancs alapján gyanítom, hogy már meg is találtam, és én magam állok majd elsőként bosszút. Az ellenem felhozott vád hamis. Mindazonáltal nem akarok polgárháborút okozni. Ezért kérlek, ne ragadjatok fegyvert! Békésen hagyom, hogy az őrség elvezessen, mert a Gyűrű polgárainak soha nem lenne szabad kezét emelniük egymásra. Ha az igazság győzedelmeskedik, be fog bizonyosodni az ártatlanságom, és hamarosan visszatérek hozzátok.

Az Ezüstcsapat tagjai lassan, vonakodva tették el a fegyvereiket, miközben Kendrick visszafordult Darloc felé. Odalépett a parancsnokhoz, majd elindult vele az ajtóhoz, a királyi testőrség tagjainak gyűrűjében. Kendrick büszkén, emelt fővel lépkedett a testőrök között. Darloc meg sem próbálta lánkra verni. Talán tiszteletből, esetleg félelemből, vagy inkább azért, mert ő maga is tudta, hogy a lovag ártatlan. Kendrick önszántából haladt a tömlöce felé. Ám nem adta fel ilyen könnyen. Elszánta magát, hogy tisztázza a nevét, kiszabadul a börtönből, és végez apja gyilkosával. Még akkor is, ha az illető a saját fivére.

HARMADIK FEJEZET

Gwendolyn a kastély mélyén állt, oldalán a bátyjával, Godfrey-val, és az előttük toporgó, a kezét tördelő Steffenre meredtek. A szolga nagyon furcsa alak volt: nemcsak a deformitása, púpos és görbe háta miatt, hanem azért is, mert mintha mindig ideges lett volna. Tekintete egyfolytában ide-oda cikázott, és úgy kulcsolta össze remegő ujjait, mintha büntudata lenne. Egyik lábáról a másikra állt, előre-hátra ringatta magát, és mély hangon dúdolgattott a bajsza alatt. Hosszú évek óta robotolhatott idelent, gondolta Gwen, és nyilván azért lett belőle ilyen fura szerzet, mivel ki tudja, mióta volt elszigetelve a külvilágtól.

A lány feszülten várta, hogy Steffen nyelve megeredjen, és végre elárulja, mi történt az apjukkal. Ám a pillanatok perceké nyúltak, a szolga homlokát kiverte a víz, és egyre hevesebben dülöngélt előre-hátra, de egy szót sem szólt. Sűrű, nehéz csönd telepedett rájuk, amit csak Steffen dúdolása tört meg.

Maga Gwen is kezdett izzadni a hőségben, hiszen eleve nyári nap volt, ráadásul túl közel álltak az idelent lobogó tüzekhez. Végezni akart itt, el akarta hagyni ezt a helyet, és soha vissza nem térni ide. Steffent fürkészte, próbálta megfejteni az arckifejezését, kitalálni, mi járhat a fejében. A szolga megígérte, hogy elmond nekik valamit, de azóta elnémult. A lány nem vette le róla a szemét, és attól tartott,

hogy Steffen talán meggondolta magát. A szolga láthatóan félt; biztosan volt valami rejtegetnivalója.

Steffen végül megköszörülte a torkát.

– Bevallom, kiesett valami az aknából azon az éjszakán – vágott bele, bár nem nézett a szemükbe, a padlóra meredt –, de nem vagyok biztos benne, mi lehetett az. Fémből volt. Amikor elvittük aznap este kiönteni a szennygyűjtőt, hallottam, hogy valami a folyóba esik. Valami szokatlan. Szóval – mondta, többször is megköszörülve a torkát, és a kezét tördelve –, értitek, bármi is volt az, elmosta a folyó, az ár.

– Biztos vagy benne? – faggatta Godfrey.

Steffen hevesen bólogatott.

Gwen és Godfrey egymásra pillantottak.

– Legalább láttad, mi az? – kérdezte Godfrey.

A szolga megcsóválta a fejét,

– De hát egy törő említettél. Honnan tudod, hogy egy törő volt az, ha nem láttad? – kérdezte Gwen. Biztos volt benne, hogy a szolga hazudik; csak azt nem értette, miért.

Steffen a torkát köszörülte.

– Azért mondtam, hogy törő, mert úgy véltem, talán az lehetett – felelte. – Kicsi fémtárgy volt. Mi más lehetett volna?

– Na, de megnézted az üst alját miután kiürítettétek? – kérdezte Godfrey. – Talán a törő benne maradt az üstben, a legalján.

Steffen a fejét rázta.

– Megnéztem, nem maradt-e benne valami – felelte. – Mindig ellenőrzöm. Semmit sem láttam az üstben. Üres volt. Bármi is esett ki belőle, azt elmosta a folyó. Láttam, ahogy a vízben lebegve elúszott.

– Ha fémtárgy volt, hogy lebeghetett a vízen? – kérdezte Gwen.

Steffen megint a torkát köszörülte, aztán vállat vont.

– A folyó titokzatos – válaszolta. – Erős a sodrása.

Gwen kétkedő pillantást váltott a bátyjával, és látta Godfrey arckifejezésén, hogy ő sem hitt Steffennek.

A lánynak egyre fogyott a türelme. Ráadásul most már össze is volt zavarodva. Mindössze pillanatokkal ezelőtt Steffen még el akart árulni nekik mindent, ahogy ígérte. Most viszont úgy tűnt, mintha a szolgálja váratlanul meg gondolta volna magát.

Gwen közelebb lépett a fiúhoz, és a homlokát ráncolta. Biztos volt benne, hogy Steffen titkol valamit előlük. Felöltötte legszigorúbb arckifejezését, és közben érezte, hogy előnti édesapja ereje. Elszánta magát, hogy kideríti, mit tud a szolgálja, főleg, ha ez segít megtalálni édesapja gyilkosát.

– Hazudsz – közölte Steffennel acélosan rideg hangon, amelynek ereje még őt magát is meglepte. – Tudod, mi a büntetés azért, ha valaki hazudik a királyi család egy tagjának?

Steffen egyre csak a kezét tördelte, és egy helyben toporgott, felpillantott a lányra, de gyorsan el is kapta a tekintetét.

– Bocsássatok meg! – esdekelt. – Bocsánat! Sajnálom, de nem tudok többet.

– Az előbb azt kérdezted, nem kerülsz-e börtönbe, ha elárulod nekünk, amit tudsz – mondta Gwen. – De semmit sem árultál el. Miért kérdeztél ilyet, ha nem is tudsz semmit?

Steffen megnyalta az ajkát, és lenézett a padlóra.

– Én... én... ööö – kezdte, aztán elhallgatott. Megköszörülte a torkát. – Én attól féltem, hogy... hogy bajba kerülök, amiért nem jelentettem, hogy leesett egy tárgy az aknán. Ez minden. Bocsánat! Nem tudom, mi volt az. Elmosta a folyó.

Gwen összehúzott szemmel meredt Steffenre, próbálta megfejteni ezt a furcsa szerzetet.

– Pontosan mi történt a főnököddel? – kérdezte. – Úgy hallottuk, eltűnt. És hogy neked közöd volt az eltűnéséhez.

Steffen újra meg újra a fejét csóválta.

– A főnök elment – felelte. – Ez minden, amit tudok. Sajnálom. Nem tudok semmit, ami segíthetne nektek.

Egyszeriben hangos csobogás hallatszott a terem tulsó feléről, és mindhárman odafordultak. Látták amint szennyvíz lövell ki az aknából, és nagy loccsanással az egyik hatalmas üstben landol. Steffen megfordult, és átrohant a termen, az edényhez sietve. Megállt mellette, figyelte, ahogy megtöltötte a felsőbb szintek mocska.

Gwen a bátyja felé fordult, aki visszabámult rá. Godfrey is értetlen képet vágott.

– Bármit is titkol – mondta a lány –, nem fogja bevallani.

– Börtönbe vethetnénk – javasolta Godfrey. – Akkor talán megeredne a nyelve.

Húga a fejét csóválta.

– Nem hinném. Ez nála nem hatna. Nyilvánvaló, hogy borzasztóan fél. Szerintem a főnöke miatt. Látszik, hogy kínozza valami, de szerintem annak nincs köze apánk halálához. Azt hiszem, tud valamit, ami talán segíthet nekünk... Viszont úgy érzem, ha sarokba szorítjuk, attól csak még jobban megmakacsolja magát.

– Akkor meg mit tegyünk? – kérdezte Godfrey.

Gwen eltűnődve állt. Eszébe jutott egy barátnője még gyermekkorából, akit egyszer hazugságon kaptak. Emlékezett, mennyire nyaggaták a kislányt a szülei, hogy vallja be az igazat, de egyszerűen nem volt hajlandó rá. Csupán hetekkel később, amikor végre mindenki békén hagyta, akkor vallott színt önként, és ismerte el az igazat. Gwennek ugyanilyen benyomása támadt Steffenről: nem eredt volna meg a nyelve attól, ha nyomást gyakorolnak rá, inkább hagyniuk kellett, hogy magától tegyen vallomást.

– Adjunk neki egy kis időt! – mondta a bátyjának. – Kutassunk máshol! Lássuk, mit tudunk kideríteni, és térjünk vissza Steffenre, amikor már többet tudunk. Szerintem meg fog nyílni. Csak még nem áll rá készen.

Gwen megfordult, és figyelte a szolgát, aki a terem túlfelén a szennyel lassan megtelő üstöt felügyelte. A lány biztos volt benne, hogy Steffen elvezetheti őket apjuk gyilkosához. Csak még nem tudta, hogyan. Kíváncsi volt, milyen titkok rejtőzhetnek a szolga elméjének mélyén.

Tényleg nagyon fura szerzet, gondolta Gwen. Nagyon-nagyon fura.

NEGYEDIK FEJEZET

Thor próbált levegőt venni, pislogott a víztől, ami a szemébe, az orrába, a szájába ment, miközben lezúdult körülötte. Miután a fiú a fedélzet tulsó felébe csúszott, végül sikerült elkapnia a hajó fakorlátját, és belecsimpaszkodott, hogy az életét mentse, a víz azonban hajthatatlanul korbácsolta, gyengítve a szorítását. Teste minden egyes izma remegett, és fogalma sem volt, meddig képes még kapaszkodni.

A társai körülötte ugyanezt tették, csimpaszkodtak, amibe csak tudtak, miközben a rájuk zúduló víz igyekezett lemosni őket a hajóról. Valahogy sikerült megkapaszkodniuk.

Fülsiketítő volt a zaj, és Thor alig egy méterre látott el. A nyári nap ellenére hideg volt az eső, Thort úgy borzongatta a dermesztő víz, hogy nem bírta abbahagyni a reszketést. Kolk egyenesen állt, a homlokát ráncolta, csípőre tette a kezét, mintha meg se kottyant volna neki az esőfal, és parancsokat ordibált.

– VISSZA A HELYETEKRE! – üvöltötte. – EVEZZE-TEK!

Kolk maga is leült az egyik padra, és evezni kezdett. Pillanatokon belül a fiúk is elindultak a helyük felé, csúszva-mászva igyekeztek vissza az evezőkhöz. Thornak dübörgött a szíve, ahogy ő is elengedte a korlátot, és küszködve

próbált átkelni a fedélzeten. Az ingében megbújó Khron vinnyogott, miközben Thor elcsúszott, elesett, és nagy erővel csapódott a deszkának.

Odamászott a padhoz, és hamarosan ismét a helyén találta magát.

– KÖSSÉTEK ODA MAGATOKAT! – üvöltötte Kolk.

Thor lenézett, vastag köteleket pillantott meg a pad alatt, és végre rájött, mire kellenek. Lenyúlt az egyikért, és a csuklójára kötötte, a padhoz és az evezőhöz rögzítve magát.

Bevált. Így nem csúszhatott le a padról. És hamarosan már evezni is tudott.

Körülötte a többi fiú is folytatta az evezést, Reece előtte ült, és Thor nemsokára érezte, hogy a hajó ismét elindul. Perceken belül oszladozni kezdett előttük az esőfal.

Ahogy Thor egyre csak evezett és evezett, a furcsa eső égette a bőrét, teste minden izma sajgott, de végül a zubogás hangja halkulni kezdett, és már nem ömlött olyan sok víz a fejükre. Néhány pillanat múlva napos ég alá eveztek ki.

Thor döbbenetesen nézett körül: teljesen tiszta és napos volt az égbolt a feje fölött. Ennél furcsább dolgot még sosem tapasztalt életében: a hajó egyik felére derűs, szikrázó napsütés vetült, a másik felére viszont még mindig ömlött a víz, miközben áthaladtak az esőfalon.

Végül az egész hajó kiért a kék ég alá, meleg napsugarak tűztek le rájuk. Most már néma csönd honolt, az esőfal gyorsan távolodott mögöttük, és a bajtársak döbbenetesen meredtek egymásra. Mintha egy függönyön haladtak volna át, egy másik világba.

– PIHENJ! – kiabálta Kolk.

Thor körül együttes nyögéssel engedte el az evezőt az összes fiú, mindannyian zihálva kaptak levegő után. Maga Thor is így tett, minden porcikája remegett, és hálás volt a kis pihenőért. Összegörnyedt, zihált, és próbálta ellazítani sajnó izmait, miközben hajójuk ezekre az új vizekre siklott.

Miután végre összeszedte magát, Thor felállt, és körülnézett. Lepillantott a vízre, és látta, hogy megváltozott a színe: most már élénk, tündöklő piros volt. Más tengerre értek.

– Ez a Sárkány-tenger – szólalt meg mellette Reece, aki szintén ámulva nézett le a vízre. – Azt mondják, az áldozatai vére festi vörösre.

Thor a tengert bámulta. Itt-ott bugyogott, és a távolban furcsa bestiák bukkantak föl néhány pillanatra, majd ismét a mélybe merültek. Egyik sem maradt elég sokáig a felszínen, hogy a fiú jól szemügyre vehesse őket, ám nem akarta megkockáztatni, hogy kihajoljon a korláton, és közebbről kémlelje a vizet.

Megfordult, szédelegve nézett körül. Az esőfal innenső oldalán minden teljesen másnak, teljesen idegennek tűnt. Még egy kis vörös köd is látszott a levegőben, a tenger felszíne fölött lebegett. Thor a horizontot figyelte, és észrevett egy tucatnyi kis szigetet, amik úgy terültek el a látóhatáron, akár a gázlókövek egy patakban.

Erős szél támadt, Kolk pedig előrelépett, és azt kiáltotta:
– VITORLÁT FELHÚZNI!

Thor a társaival együtt akcióba lendült, megragadták a köteleket, és kifeszítették a vitorlát, hogy befogják a szelet. A szélökés belekapott a vászonba, és előrelendítette őket. Thor

érezte, hogy a hajó sokkal gyorsabban siklik velük, mint addig. Egyenesen a szigetek felé tartottak. Egyszer csak óriási hullámok ágaskodtak előttük, de a hajójuknak sikerült átszelnie őket, fel-le bukdácsolva a hömpölygő habokon.

Thor a hajó orrába ment, a korlátnak dőlt, és a távolba nézett. Reece odajött mellé, O'Connor pedig a másik oldalára lépett. Egymás mellett álldogáltak figyelve a gyorsan közeledő szigetcsoportot. Hosszú ideig ácsorogtak némán, Thor élvezte a nyirkos szellőt, miközben ellazult a teste.

Végre meg tudta állapítani, hogy a szigetek sokasága közül konkrétan melyik felé tartanak. A sziget egyre nagyobbak tűnt, és Thor megborzongott, amikor rádöbent, mi a céljuk.

– A Ködsziget – szólta Reece áhítatosan.

Thor ámulva nézte a szigetet. Egyre jobban látszott az alakja: sziklás, göröngyös, kopár táj volt, hosszú kilométerekre nyúlt el ív alakban, keskeny formája patkóhoz hasonlított. Óriási hullámok mosták a partját, még a hajóról is hallani lehetett a morajlásukat, ahogy a víz hatalmas tajtékot vetve csapódott az irdatlan szikláknak. A sziklák hátában aprócska földsáv húzódott, amely mögött kőtömbök égisz faláig érő falá tornyosult. Thornak fogalma sem volt, hogy köthetnének ki biztonságosan a szigeten.

A hely furcsaságához még az is hozzájárult, hogy a szigetet vörös köd lepte be, akár a harmat, megcsillanva a napfényben. Vészjósló hangulatot keltett. Thor úgy érezte, ez a vidék nem emberi, nem evilági.

– Azt mondják, évmilliók óta létezik – mondta O'Connor. – Idősebb, mint maga a Gyűrű. Még a Birodalomnál is vénebb.

– Ez itt a sárkányok felségterülete – tette hozzá Elden, Reece mellé lépve.

Miközben Thor a szigetet kémlelte, a második nap hirtelen lehanyatlott a horizonton; a rájuk ragyogó, szikrázó fény pillanatok alatt elhalványult, az eget a naplemente pirosas-lilás árnyalata színezte át. Thor nem akart hinni a szemének: még soha nem látta a napot ilyen gyorsan mozogni. Kíváncsi volt, vajon mi minden más még a világ ezen részén.

– Él sárkány ezen a szigeten? – kérdezte.

Elden a fejét csóválta.

– Nem. Úgy hallom, hogy a közelben tanyázik egy. Azt mondják, a vörös köd nem más, mint a sárkány lehelete. Az egyik szomszédos szigeten éjszakázik, a szél elsodorja az alvás közben kifújtt lélegzetét, és az másnap beborítja ezt a környéket.

Hirtelen zaj ütötte meg Thor fülét. Először mély morajlásnak hangzott, akár a mennydörgés, de olyan hosszan és erősen szólt, hogy beleremegett a csónak. Khron, aki még mindig a fiú ingében lapult, behúzta a nyakát, és szűkölt.

A többiek mind megperdültek, Thor is hátrafordult, és a szemét meresztette: a horizonton lángok halvány körvonalát vélte látni, mintha magát a naplementét nyaldosták volna, aztán fekete füst nyelte el őket, akár egy éppen kitörő kis vulkán.

– A sárkány! – szólt Reece. – Behatoltunk a területére.

Thor elámulva nagyot nyelt.

– De akkor hogy lehetnénk itt biztonságban? – kérdezte O’Connor.

– Seholy sem vagytok biztonságban – zengte mögöttük egy hang.

Thor megfordult, és Kolkot látta meg, aki csípőre tett kézzel állt, és a horizontot figyelte a válluk fölött.

– Ez a százpróba lényege: hogy minden egyes nap együtt éljete a halálos veszéllyel. Ez nem játék. A sárkány a közelben él, és semmi sem gátolja meg abban, hogy megtámadjon. Bár valószínűleg nem fog, mert féltve őrizgeti a kincseit a saját szigetén, és a sárkányok nem szokták csak úgy gondatlanul otthagyni a felhalmozott drágaságaikat. De hallani fogjátok az üvöltését, és látni fogjátok éjjel a lángjait. És ha a sárkányt valahogy feldühítik, csak az ég tudja, mi történhet.

Thor újabb morajlást hallott, ismét lángcsóvát látott a horizonton, és miközben a szigethez közeledtek, figyelte a partot meg az arra zúduló hullámokat. Felnézett a meredek sziklákra, a kőfalra, és fogalma sem volt, vajon hogyan jutnak fel a szirt tetejére, hogyan érnek át a puszta szárazföldre.

– De hát nem látok kikötőt a hajónak – mondta Thor.

– Az túl könnyű is lenne – vágta rá Kolk.

– Akkor hogy jutunk át a szigetre? – kérdezte O’Connor. Kolk gonosz mosollyal nézett le rájuk.

– Úszva – felelte.

Thor egy pillanatra reménykedett, hogy a parancsnok talán csak viccel, de aztán Kolk arckifejezését látva rádöbben, mennyire komolyan mondja. A fiú nagyot nyelt.

– Úszva? – visszhangozta Reece hitetlenkedve.

– Ez a víz telis-tele van mindenféle bestiával! – tiltakozott Elden.

– Ó, az még a legkevesebb – folytatta Kolk. – A tenger szeszélyes, leránthatnak az örvények, a hullámok az éles szikláknak csaphatnak, a víz forró, és ha sikerül is átjutnotok a zátonyon, valahogy meg kell másznotok azokat a sziklákat,

hogy a szárazföldre érjete. Már ha nem kapnak el előbb a tengeri szörnyek. Üdvözöllek az új otthonotokban!

Thor a többiekkel együtt kihajolt a korláton, lenézett az alattuk háborgó tengerre. A víz úgy örvénylett körülöttük, mintha önálló életre kelt volna, a hullámok pillanatról pillanatra erősödtek, dobálva a hajót, Thor alig bírta megőrizni az egyensúlyát. A tenger egyre csak dühöngött, habzott a mélyben, élénkpiros színét mintha maga a pokol vére adta volna. Ám a legrosszabb az volt, hogy miközben Thor a vízre szegezte a szemét, a felszínt egymás után törték meg a különféle szörnyek, kiemelkedtek a habokból, a fogukat csattogtatták, aztán visszamerültek a tengerbe.

A hajójuk egyszer csak lehorgonyzott, messze a parttól. Thor nagyot nyelt. Felnézett a szigetet övező sziklákra, fogalma sem volt, hogyan fognak eljutni oda innen. A hullámok percről percre egyre hangosabban zúgtak, így a bajtársaknak kiabálniuk kellett, hogy meghallják egymást.

Thor figyelte, ahogy a többiek kis csónakokat eresztettek a vízre, és a parancsnokaik utasítására hagyták őket elsodródni legalább tíz méterre. Nem könnyítették meg a fiúk dolgát: úszniuk kellett, hogy elérjék a csónakokat.

Ennek a pusztá gondolata is görcsbe rántotta Thor gyomrát.

– LEUGRANI! – üvöltötte Kolk.

Thort most először öntötte el a félelem. Tartott tőle, hogy emiatt talán kevésbé méltó arra, hogy a légió tagja legyen, talán kevésbé méltó harcosnak. Tudta, hogy egy harcosnak soha nem lenne szabad félnie, de be kellett valania magának, hogy eluralkodott rajta a félelem. Gyűlölte

ezt a tényt, és azt kívánta, bár ne így lenne. De nem volt mit tenni.

Ám ahogy körülnézett, és meglátta a többi fiú arcára kiült rémületet, rögtön jobban érezte magát. A társai mind a korlátnál álltak, a félelemtől dermedten bámultak le a vízre. Az egyikük annyira rettegett, hogy egész testében reszketett. A fiú ismerős volt Thornak a pajzsos feladat napjáról: ő volt az, aki félt végrehajtani a kijelölt gyakorlatot, és emiatt büntető köröket kellett futnia.

Kolk nyilván megérezte a fiú félelmét, mert elindult felé a fedélzeten. A parancsnoknak mintha meg sem kottyant volna, ahogy a szél az arcába fújt, grimaszt vágva ment tovább, úgy tűnt, kész legyőzni magát a természetet is. Megállt az ijedt fiú mellett, és a homlokát ráncolta.

– LEUGRANI! – ordította.

– Nem! – ellenkezett a fiú. – Nem megy! Nem bírok! Én nem tudok úszni! Vigyetek haza!

Elhúzódott a korláttól, de Kolk közelebb lépett hozzá, megragadta az inge hátát, és a magasba emelte.

– Akkor majd megtanulsz úszni! – acsargott a parancsnok, majd Thor legnagyobb döbbenetére áthajította a társukat a korláton.

A fiú üvöltve repült ki a hajóból, majdnem öt métert zuhant, mielőtt a habzó tengerbe csapódott. Nagyon csobbant, aztán a felszínen kapálózott, levegő után kapkodva.

– SEGÍTSÉG! – üvöltötte.

– Mi a légió első törvénye? – zengte Kolk, a hajón álló többi fiúhoz fordulva, ügyet sem vetve a vízben küszködő társukra.

Thornak halványan rémlett a helyes válasz, de túlságosan lekötötte a figyelmét a tengerben vergődő fiú ahhoz, hogy feleljen.

– Hogy mindig segíteni kell a bajba került bajtársainknak! – kiáltotta Elden.

– És ő bajban van? – harsogta Kolk, a fiúra mutatva.

A fuldokló felemelte a karját, újra meg újra elmerült-felbukkant, a többi fiú pedig a fedélzeten toporgott, mindannyian féltek a vízbe vetni magukat.

Abban a pillanatban Thort különös érzés öntötte el. Miközben a vergődő társukra összpontosított, minden másról megfeledkezett. Már nem gondolt saját magára. Eszébe sem jutott az a lehetőség, hogy az életét vesztheti. A tenger, a szörnyek, a hullámok... minden semmivé lett. Csak arra tudott gondolni, hogy megmentsen valaki mást.

Felmászott a vastag tölgyfa korlátra, behajlította a térdét, és gondolkodás nélkül elrugaszkodott, hasította a levegőt, fejest ugrott a bugyogó piros vízbe.

ÖTÖDIK FEJEZET

Gareth az apja trónján ült a nagyteremben, a sima karfához dörzsölte a tenyerét, és az elé táruló látványt figyelte: több ezer alattvalója zsúfolódott össze a teremben, az emberek a Gyűrű minden zugából idesereglettek, hogy tanúi legyenek ennek az egyszeri és megismételhetetlen eseménynek, lássák, képes-e új királyuk kézbe venni a Dinasztia Kardját. Hogy lássák, tényleg Gareth-e a Kiválasztott. Legutóbb apja kísérelte meg felemelni a kardot, még fiatalemberként; és mintha most senki sem akart volna lemaradni a lehetőségről, hogy saját szemével láthassa az új kísérletet. Az izgalom felhőként borult a sokaságra.

Maga Gareth dermedt volt a feszült várakozástól. Ahogy figyelte az egyre növekvő tömeget, a helyiségbe nyomakodó újabb és újabb embereket, szöget ütött a fejébe a gondolat, hogy apja tanácsadóinak talán igaza volt, és rossz ötlet a kardpróbát a nagyteremben, a nyilvánosság szeme láttára megtartani. A tanácsadók gyözködték, hogy inkább a kard kis, elzárt szobájában próbálja felemelni a fegyvert: azzal érveltek, hogy akkor csak kevesen lennének tanúi annak, ha netán kudarcot vall. Gareth azonban nem bízott atyja embereiben; jobban hitt saját végzetében, mint az előző király tanácsadóiban, és azt akarta, hogy az egész királyság láthassa a sikerét, azonnal meggyőződhessen róla mindenki, hogy ő a Kiválasztott. Azt akarta, hogy ezt a

pillanatot megőrizze a történelem. A pillanatot, amikor beteljesíti a sorsát.

Gareth az imént még nagyon peckesen lépett be a terembe, tanácsosai kíséretében vonult el a trónig, fején a koronával, vállán a palásttal, kezében a jogarral: mindenkivel tudatni akarta, hogy ő az igazi király, az igazi MacGil, nem pedig az apja. Ahogy várta, nem sok idő kellett hozzá, hogy úgy érezze, ez az ő kastélya, ezek az ő alattvalói. Azt akarta, hogy most már a népe is átérezze ugyanezt, mindenkinek ki akarta mutatni az erejét. A mai naptól fogva biztosan tudhatják majd, hogy Gareth az egyetlen, az igaz királyuk.

Most azonban, ahogy ott ült, egyedül a trónon, és a terem közepén lévő üres vasállványra nézett, amelyre a kardot fogják helyezni, hogy megvilágíthassa a mennyezet üvegén beragyogó napsugár, Gareth elbizonytalanodott. Nyomasztotta annak súlya, amire készült; megmásíthatatlan lépés volt, ezután már nem fordulhatott vissza. Mi lesz, ha tényleg kudarcot vall? Próbálta elhessegetni ezt a gondolatot.

A terem túloldalán nyikorogva kinyílt a hatalmas kapu, és a terem izgatottan felmorajlott, majd várakozásteljesen elnémult. Egy tucat férfi masírozott be, az udvar legerősebb emberei, a Dinasztia Kardját hozták be, együtt is alig bírták el. Hat-hat ember fogta a kardot mindkét oldalon, lassú lépésekkel meneteltek, az állvány felé cipelték a fegyvert.

Gareth kalapáló szívvel figyelte a felé közeledőket. Egy röpke pillanatra megingott a magabiztossága: ha ez a tizenkét férfi, akiknél izmosabbakat még életében nem látott, alig bírja el a kardot, akkor mégis mi az esélye arra, hogy majd ő fel tudja emelni? De igyekezett nem is gondolni erre, elvégre

is a kard megemelése a végzetről szól, nem pedig az erőről. Gareth azt hajtogatta magának: a végzet akarata, hogy ő itt legyen, elsőszülött MacGilként, királyként. Argont kereste a tömegben; valamilyen oknál fogva hirtelen heves vágya támadt, hogy a druida tanácsát kérje. Most aztán óriási nagy szüksége volt az öregre. Nem értette miért, de másra sem bírt gondolni. De persze sehol sem látta Argont.

A tucatnyi férfi végre elért a terem közepére, becipelték a kardot a napsugár fényébe, aztán letették az állványra. A fegyver visszhangzó csendüléssel ért a vasvillákra, a zaj áthullámozott a tömegben. Az egész teremre néma csönd telepedett.

A sokaság ösztönösen szétvált, utat engedve Garethnek, hogy a kardhoz léphessen, és megpróbálhassa felemelni.

Az új király lassan kelt fel a trónról, kiélvezte a pillanatot, sütkérezett a rá irányuló figyelemben. Érezte, hogy minden szem rászégeződik. Tudta, hogy soha többé nem jön el ilyen alkalom, amikor az egész királyság ilyen feszülten, ilyen elmélyülten figyelné őt, elemezve minden mozdulatát. Gyermekkorra óta számtalanszor átélte már gondolatban ezt a pillanatot, és most végre eljött. Azt akarta, hogy lassan teljen el.

Lement a trón lépcsőjén, egyesével véve a fokokat, kiélvezve minden lépést. Végigsétált a vörös szőnyegen, ami puhán süppedt be a talpa alatt, egyre közelebb ért a napsugár fényköréhez, a Kardhoz. Ahogy lépkedett, úgy érezte, mintha egy álomban járna. Testen kívüli élménye volt. A lelke mélyén olyan érzése támadt, mintha már sokszor végigment volna ezen a szőnyegen, hiszen álmában már milliószor kézbe vette a Kardot. Ettől csak még inkább úgy

érezte, hogy a sors neki szánta a kard megemelését, hogy egyenesen a végzete felé tart.

Látta a lelki szemei előtt, hogyan fog lezajlani ez az egész: vakmerően odalép a Kardhoz, kinyújtja érte a kezét, és miközben alattvalói izgatottan előrehajolnak, ő váratlanul és drámaian magasra emeli a fegyvert. Az emberek mind felhördülnek majd, hasra vágják magukat, és elismerik, hogy Gareth a Kiválasztott, a valaha uralkodott legfőbb MacGil király, akinek örökké uralkodnia kell. Örömkönnyeket fognak hullatni a dicsősége láttán. Reszketni fognak a színe előtt a félelemtől. Hálát adnak majd az égnek, amiért ebben a korban élnek, és tanúi lehetnek ennek az eseménynek. Istenként tisztelik majd a királyukat.

Gareth egyre közeledett a Kardhoz, most már alig egy méterre volt tőle, és a feszültség átjárta minden porcikáját. Bár már sokszor látta a Kardot, ahogy most belépett a fénykörbe, megdöbbenette a szépsége. Még soha nem jutott ilyen közel a fegyverhez, és meglepő hatást tett rá. Lélegzetelállító volt. Hosszú, fényes pengéje olyan anyagból készült, amit még senkinek sem sikerült azonosítania, markolatánál díszesebbet Gareth még soha nem látott, körbe volt tekerve valami finom, selyemszerű anyaggal, mindenféle ékkövel volt kirakva, és sólymos címer díszítette. Amikor Gareth még közelebb lépett, és a Kard fölé hajolt, érezte a belőle áradó erővel telített energiát. A fegyver mintha lüktetett volna. Gareth alig kapott levegőt. Pillanatokon belül a markában tarthatja majd. A feje fölé emelheti. A penge úgy fog csillogni a napfényben, hogy az egész világ láthassa.

Ő lesz Gareth, a Kiválasztott.

Gareth kinyújtotta jobb kezét, és a markolatra tette, lassan simította rá az ujjait, érezte minden egyes ékkő, minden díszítés körvonalát, ahogy megszorította a fegyvert, és elöntötte az energia. A heves erő a tenyerébe sugárzott, onnan a karjába, átjárta az egész testét. Még soha nem érzett ehhez foghatót. Ez volt a nagy pillanata. Most örökre beírhatta nevét a történelembe.

Nem akart kockáztatni: bal kezével is a Kardhoz nyúlt, és azzal is megragadta a markolatot. Lehunyta a szemét, zihált.

*Istenek, kérlek, engedjétek, hogy megemeljem a Kardot!
Adjatok jelet! Bizonyítsátok, hogy én vagyok az igaz király!
Bizonyítsátok, hogy uralkodásra születtem!*

Némán imádkozott, várta a választ, valami jelet, a tökéletes pillanatot. Ám egyre csak múltak a pillanatok, eltelt tíz másodperc, az egész királyság Garethet figyelte, de ő semmit sem hallott.

Aztán hirtelen meglátta az apja arcát lelki szemei előtt, amint komoran nézi őt.

Gareth rémülten nyitotta ki a szemét, ki akarta törölni a képet az elméjéből. Dübörgött a szíve, és borzasztó rossz előjelnek érezte a látomását.

Eljött a pillanat: most vagy soha.

Előrehajolt, és teljes erőből megpróbálta felemelni a Kardot. Beleadta minden erejét, végül már az egész teste görcsölt, remegett.

A Kard meg sem mozdult. Gareth úgy érezte, mintha az egész földet próbálná megemelni.

A király nagyobb hévvel próbálkozott, még nagyobb, végül még annál is nagyobb. Ekkorra már feltűnően nyögött, aztán üvöltött.

Pillanatokkal később összerogyott.

A Kard egyetlen centit sem moccan.

A termen döbönt felhördülés hullámzott át, ahogy a király a földre rogyott. Több tanácsadója is a segítségére sietett, hogy meggyőződjenek róla, nem esett-e baja, ám Gareth hevesen ellökte őket magától. Szégyenkezve tápászkodott fel, ismét megállt a saját lábán.

Megalázottan nézett körbe, látni akarta, hogy tekintenek rá most az alattvalói.

Sokan máris elfordultak tőle, máris elindultak kifelé a teremből. Gareth látta alattvalói arcán a csalódottságot, látta, hogy csak újabb kínos kudarc a szemükben. Most már mindannyian tudták, egy emberként voltak tisztában vele, hogy nem ő az igazi királyuk. Nem ő a Kiválasztott, a sors által rendelt MacGil uralkodó. Ő csak egy senki. Csupán egy újabb herceg, aki elbitorolta a trónt.

Mardosta a szégyen. Még soha nem érezte magát annyira egyedül, mint ebben a pillanatban. Minden, amit gyermekora óta elképzelt, hazugság volt. Téveszme. Elhitte a saját maga által kitalált mesét.

És az most tönkretette.

